

РЕШЕНИЕ

№ 3591

гр. София, 27.05.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 26.04.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Николай Ангелов

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Димитрова, като разглежда дело номер **2701** по описа за **2013** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по повод на касационна жалба вх. № 7188 от 13.03.2013 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 7672 от 22.02.2013 г. по описа на Софийски районен съд, подадена от Д. Х. Д. от [населено място], Софийска област, [жк], [жилищен адрес] срещу решение от 30.01.2013 г. по НАХД № 14429 от 2012 г. по описа на СРС, НК, 22-ри състав., с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 8465 от 27.02.2012 г., издадено от началник АНД отдел ПП – СДВР, с което на основание чл. 179, ал. 3, т. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на касатора е наложено административно наказание “глоба” в размер на 3 000,00 /три хиляди/ лева за нарушение на чл. 139, ал. 5 от ЗДвП.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба от Д. Д., с която се иска неговата отмяна. Твърди, че решението на СРС е незаконосъобразно поради неконкретизиране на мястото на извършване на проверката. Инвокира доводи, че мястото на нарушението е противоречиво и пречи да се разбере дали АНО е компетентен да издава НП за район извън [населено място]. Счита че в АУАН липсва подробно техническо описание на товарния автомобил, което водело до неправилно определяне на размера на наложеното наказание. В съдебно заседание касатора не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба – СДВР – отдел Пътна Полиция, редовно призован, не се явява, не изпраща представител и не взима становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира жалбата за неоснователна и недоказана, а решението на СРС за правилно.

Административен съд София – град, 12 – ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установена следната фактическа обстановка от въззивната инстанция: На 15.02.2012 г. около 11.40 часа Д. управлявал товарен автомобил „М.“ с ДК [рег.номер на МПС] , по АМ Х. – вход на разклона за [населено място]. След като бил спрял за проверка свидетеля С. констатира, че Д. управлява автомобила без заплатена винетна такса по реда на чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за пътищата (ЗП), като на предното стъкло на ППС нямало залепен стикер. От свидетелските показания на С. става ясно, че в АУАН е отразил мястото на извършване на нарушението и добавя, че в графа „възразения“ собственоръчно касатора е написал, че е забравил да купи. За констатираното нарушение на касатора е изготвен АУАН № 8465 от 15.02.2012 г. / бл.№ 186417/, за нарушение нормата на чл. 139, ал. 5 от ЗДвП. АУАН е съставен от полицейският към ПП – СДВР - С. в присъствие на свидетеля - Д.. Въз основа на АУАН № 81841 от 15.02.2012 г. / бл.№ 186417/, е издадено процесното НП № 8465 от 27.02.2012 г, с което на Д. е наложено административно наказание: „глоба“ в размер на 3 000,00 /три хиляди/ лева за извършено нарушение по чл.139, ал. 5 от ЗДвП.

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14 – дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение.

Разгледана по същество същата се явява неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост е установил фактическата обстановка, което потвърждава фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство. Правилни са мотивите на СРС, с които е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП се съдържа всички изискуеми съгласно чл. 42 ЗАНН реквизити: посочени са фактическите обстоятелства, при които е извършено нарушението, отразено е кои нормативни правила са нарушени. В съответствие с изискването на чл. 42, т. 5 ЗАНН изчерпателно и прецизно е посочена законовата разпоредба, която е нарушена - чл.139, ал. 5 ЗДвП. АУАН е съставен в присъствието на свидетел-очевидец на нарушението - Д., което обстоятелство изрично е отбелязано в него. Актът е подписан и от актосъставителя и свидетеля.

Въз основа на доказателствения материал по делото се установява, че издаденото въз основа на цитирания АУАН наказателно постановление отговаря на изискванията на чл. 52-58 ЗАНН. Процесното НП е постановено от компетентен орган съгласно чл. 189, ал. 4 ЗДвП. Наказателното постановление отговаря на императивните изисквания на чл. 57, ал.1 ЗАНН - в него се съдържат всички изискуеми от закона реквизити. Налице е идентичност между описанието на нарушението в АУАН и в НП, както и в правните разпоредби, които са посочени за нарушени.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, дванадесети касационен състав на Административен съд София – град намира, че

обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Административен съд София – град, 12 – ти касационен състав, намира касационните оплаквания, възведени в жалбата на Д. Х. Д., по повод на която е образувано настоящето производство, за неоснователни.

Настоящата съдебна инстанция напълно споделя извода на въззивния съд, че мястото на извършване на деянието е индивидуализирано в достатъчно степен така, че да не възникнат съмнения относно местонарушението. Към момента на проверката АМ Х. е била включена в Приложение 1 към т. 1 от Списъка на републиканските пътища, за които се събира такса за ползване на пътната инфраструктура – винетна такса приет с решение № 945 на МС от 01.12.2004 г. за утвърждаване на посочения списък, т. е. за касатора е възникнало задължението по нарушената от него разпоредба на чл.139, ал. 5 от ЗДвП.

Настоящият състав споделя и извода на СРС, че нарушението е извършено виновно от касатора, за което свидетелства и саморъчно написаното в графа „възражения” в АУАН.

Според разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за събиране на таксите за ползване на пътната инфраструктура, за изминато разстояние, за ползване на отделни съоръжения по републиканските пътища и за специално ползване на републиканските пътища или на части от тях, приета с ПМС № 160 от 07.07.2008 г., валидна е тази винетка, която съответства на вида на пътното превозно средство, на което е поставена, и чийто срок на действие съвпада със срока на ползване на съответния републикански път или на негов участък, и която съдържа всички реквизити, които се изискват за графичното оформяне на винетките. По делото е установено, че на проверявания автомобил не е била поставена винетка, което не се оспорва и се потвърждава и от жалбоподателя, поради което въззивния съд правилно е направил извод, че дори да е заплатил винетна такса за ползване на републиканските пътища за срок от един месец, то винетката не е била валидна, тъй като не е била поставена на въпросния автомобил, съответно не е обективизирано намерението на водача да ползва същата за конкретния проверен автомобил чрез поставянето ѝ на челното стъкло на автомобила по установения ред.

Правилно въззивният съд не е кредитирал възражението относно обстоятелството, че проверката не е извършена на посоченото в акта място, поради което не се дължало заплащане на винетна такса.

Съгласно чл. 179, ал. 3, т. 1 от ЗДвП при управление на пътено превозно средство, предназначено за превоз на товари, на състав от пътни превозни средства, както и на пътните превозни средства по чл. 10а, ал. 6, т. 3, 4 и 5 от Закона за пътищата с 2 (две) и повече оси, които имат технически допустима максимална маса 12 (дванадесет) или повече тона - 3000 лв.

Неоснователни са направените в касационната жалба възражения, че в АУАН и НП не е посочено конкретно мястото на установяване на административното нарушение, а от там, че са издадени от некомпетентен орган. Правилно въззивният съд е приел, че не е налице такова нарушение, тъй като в АУАН изрично е посочено мястото на констатиране на нарушението – АМ „Х.” на разклона за [населено място]. Съгласно административно териториалното деление на столична община [населено място] е

включено към територията на [населено място], район К., поради което служителите на СДВР, отдел „Пътна полиция” са компетентния орган по съставяне на АУАН, респ. като АНО – СДВР. В тази връзка е изложеното и от разпитания свидетел пред СРС, който посочва, че териториалната граница между област С. – град и Софийска област е [населено място], общ. Е. П..

Що се касае за другото наведено възражение относно това дали товарния автомобил отговаря на посочените в санкционната норма изисквания за ППС, същото е направено едва пред касационната инстанция и не са ангажирани никакви доказателства относно това с колко оси е товарният автомобил. Тук следва да се посочи, че в хода на въззивното производство касаторът е имал редовно упълномощен процесуален представител и същият в хода на проведеното съдебно заседание на 04.12.2012 г. след разпита на актосъставителя е заявил, че няма искания по доказателствата. Следователно същият в един състезателен процес е имал правната възможност да ангажира и иска събирането на доказателства относно оневиняващи го факти и обстоятелства. След като не е направено такова възражение и не е искано ангажирането на доказателства в тази връзка, не е допуснато нарушение на процесуалните правила от СРС.

Обжалваното в настоящето производство решение на СРС е законосъобразно. Районният съд правилно е възприел и изтъквал гласните доказателства в светлината на останалите събрани по делото писмени доказателства. Изводите на предходната инстанция се споделят изцяло от настоящия съдебен състав на Административен съд София – град и по вече изложените съображения.

При субсидиарното действие на НПК, Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело.

СРС е изпълнил служебното си задължение да събере доказателства за проверка на изложените в акта и НП факти, като е приобщил към делото по надлежния процесуален ред относимите писмени и гласни доказателства, на базата, на които е постановил законосъобразен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила. В допълнение е необходимо да се отбележи, че касационната инстанция не установи да са допуснати съществени процесуални нарушения от районния съд както в хода на развилото се пред него съдебно производство, така и при постановяване на обжалвания съдебен акт. Следва да се подчертае, че в хода на проведеното едно съдебно заседание пред въззивната инстанция жалбоподателят не е поискал да бъде разпитван свидетелят по съставянето на АУАН, а такова възражение е направено едва с касационната жалба и същото следва да бъде оставено без уважение като неоснователно.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал.2, предложение 1 от АПК, Административен съд София – град, 12 – ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 30.01.2013 г. по НАХД № 14429 от 2012 г. по описа на СРС, НК, 22-ри състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.